

МОЛОДИЙ МЕДИК

№8, вересень 2017 р.

Посол Лі Янг-Гу: «ВІТАЮ ВАС ІЗ ВЕЛИКИМИ ДОСЯГНЕННЯМИ, ЯКІ ВИ ЗДОБУЛИ»

Восьмого вересня до ВНМУ ім. М.І. Пирогова завітав Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Корея в Україні Лі Янг-Гу

На зустрічі із ректором ВНМУ, академіком НАМН України, професором Василем Максимовичем Морозом, пан Посол привітав ВНМУ із успіхом, досягнутим у підготовці студентів в останні роки:

– Я багато разів чув про ваш університет. Вітаю вас із великими досягненнями, які ви здобули, – сказав Лі Янг-Гу.

Своєю чергою, Василь Максимович Мороз розповів гостю про організаційну структуру та умови навчання у ВНМУ, особливості навчання студентів на клінічних кафедрах, плани покращення житлових та умов відпочинку студентів.

– Наш університет багатонаціональний. У ньому навчаються вихідці з більш як 90 країн Європи, Азії, Латинської Америки. Всього більше 2000 іноземців. І ми живемо дружно, як одна родина. У нас прекрасні аудиторії, ми побудували новий корпус, незважаючи на труднощі, яких наразі зазнає Україна. Бібліотеку повністю забезпечена комп'ютерною технікою з можливістю дистанційного навчання, плануємо реконструкцію стадіону; для студентів створені всі умови, щоб працювати та відпочивати, – сказав Василь Максимович.

Це другий візит дипломата, який працює в Україні півтора року, у Вінницю. Пан посол повідомив, що визначив три ключові напрямки співробітництва Південної Кореї із нашою країною: аграрний сектор, ІТ та медицина. І саме із відвідин Вінницького медичного університету він хоче розпочати об'єднавчу роботу двох країн на ниві охорони здоров'я.

Лі Янг-Гу розповів, що у Південній

Кореї працює запозичена колись у США система підготовки лікарів, яка наразі включає 6 років навчання, 2 – медичного стажування і ще 3 – резидентури. У Південній Кореї медичні університети об'єднані із лікарнями, головні лікарі яких стають проректорами медичних університетів.

Ще одним кроком зближення України та Південної Кореї на ниві медицини є відкриття представництва однієї з найбільших корейських стоматологічних компаній в нашій країні.

У Південній Кореї, на думку посла, вважають, що існує чотири умови, за яких у їх країні може розвиватись медицина:

– У медичних університетах можуть навчатись найкращі студенти, лікарі мають високі зарплати. Так, 60 тисяч (доларів – прим. авт.) – це скромна зарплата для корейського лікаря. Робота медичної галузі за-

снована на конкуренції. Третє – це повага, визнання суспільства, яке отримує лікар, а четверта передумова розвитку медицини – це розвиток ІТ, – сказав пан Посол.

Ще одним фактором успіху корейської медицини він вважає співпрацю західної та східної медичних шкіл, які існують у країні і які раніше не визнавали одна одну. Це поєднання дуже допомагає поєднатись західній медичній школі та фармацевтиці, починаючи від виробування лікарської сировини для виготовлення лікарських засобів та косметології. У цьому напрямку Південна Корея хотіла б співпрацювати і з українськими медичними університетами.

Василь Максимович Мороз запропонував гостю сприяти в організації спільних наукових досліджень із корейськими інституціями.

Закінчення на 3-й стор.

АНАТОМИ ТА МОРФОЛОГИ УКРАЇНИ ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ВІННИЦЬКИХ ВЧЕНИХ

Більше 100 учасників зі всієї України узяли участь у науково-практичній конференції «Прикладні аспекти морфології», яка відбулась на базі ВНМУ 21-22 вересня

Конференція була присвячена пам'яті професорів-морфологів Григорія Васильовича Терентьєва, Олега Юрійовича Роменського, Бориса Йосиповича Когана, Павла Пилиповича Шапаренка та Сергія Павловича Жученка.

Родзинкою конференції стало її відкриття, на якому учні тепло згадували своїх вчителів, на честь яких вони зібрались. Власними щемними спогадами про кожного із професорів поділився і ректор ВНМУ, академік НАМН України, проф. Василь Максимович Мороз. Про внесок колишніх та нинішніх учених у розвиток анатомії та морфології в Україні розповів і член-кореспондент НАМН України, професор, президент товариства анатомів, гістологів, ембріологів та топографоанатомів України (АГЕТ), Юрій Богданович Чайковський.

Вчені працювали у двох секціях – «Експериментальна та клінічна морфологія» та «Функціональна морфологія. Екологічна морфологія. Біомедична антропологія», де було заслухано, загалом, декілька десятків доповідей клінічного та теоретичного профілю.

У рамках конференції відбулося й засідання Президії АГЕТ та засідання завідувачів кафедр клінічної анатомії та оперативної хірургії. На засіданні прийнято звернення до Міністерства охорони здоров'я, яке підписали 20 присутніх тут завідувачів названих кафедр з різних медичних університетів України. У зверненні, зокрема, йдеться про оптимізацію викладання дисципліни «Оперативна хірургія і топографічна анатомія» та збереження окремої навчальної дисципліни «Клінічна анатомія та оперативна хі-

рургія». Керівники кафедр, зокрема, пропонують повернутись до виправданої роками системи викладання хірургічної науки: починати з вивчення загальної хірургії, а потім додати клінічну анатомію та оперативну хірургію, збільшити кількість годин на вивчення цих дисциплін, адже їх знання та практичні навички, набуті під час вивчення цих предметів, є особливо актуальними для медиків в умовах проведення АТО. Тому пропонується проводити заняття із клінічної анатомії та оперативної хірургії і для сімейних лікарів.

Резолюція конференції включала ці та інші положення, спрямовані на розвиток вітчизняної морфології та міжнародного наукового співробітництва. Також було прийняте рішення провести наступний з'їзд АГЕТ у 2019 році у Одесі.

Довідка ММ (на основі даних «Сучасної Енциклопедії України», «Вікіпедії» та матеріалів кафедр нормальної анатомії й оперативної хірургії та клінічної анатомії):

ЖУЧЕНКО Сергій Павлович (14. 03. 1940, Вінниця – 05. 09. 2007, там само) – лікар-хірург. Д-р мед. н. (1991), проф. (1992). Закін. Вінн. мед. ін-т (1968). Працював лікарем. Від 1971 – у Вінн. мед. ун-ті: від 1988 – проректор з навч. роботи, проф. каф. заг. хірургії. Провадив морфофункціон., експерим. і матем. дослідж. з проблем патології органів шлунк.-кишк. тракту. Брав участь у розробленні метод. засад та принципів створення нових підручників та посібників з хірург. дисциплін для ВНЗів.

КОГАН Борис Йосипович (02. 06. 1942, м. Актюбинськ, нині Актюбе, Казахстан – 03. 02. 1997, Вінниця) – антропогенетик, морфолог. Д-р мед. н. (1984), проф. (1986). Закін. Вінн. пед. (1963) та мед. (1969) ін-ти. Від 1969 працював у Вінн. мед. ун-ті: від 1979 – дир. проблем. лаб. функціон. морфології та генетики розвитку, 1990–97 – дир. н.-д. центру. Осн. напрям наук. дослідж. – функціон. морфологія і генетика розвитку.

ШАПАРЕНКО Павло Пилипович (10 вересня 1931, — 22 лютого 2008) — український медик і педагог, доктор медичних наук, завідувач кафедри анатомії Вінницького національного медичного університету імені М. І. Пирогова. Народився в сім'ї колгоспників у селі Кіндратівка Хотінського району Сумської області. У 1951 році закінчив «на відмінно» Сумську фельдшерську школу та вступив без іспитів до Вінницького медичного інституту. У 1957 році після завершення навчання в інституті залишений там в аспірантурі на кафедрі нормальної анатомії. Там же захистив кандидатську дисертацію «Матеріали до анатомії плечового суглоба людини». З 1960 року асистент кафедри анато-

мії, з 1980 — доцент, а з 1990 по 2007 рік — завідувач кафедри. У 1990 році захистив докторську на тему «Закономірності пропорційного формування частин тіла людини в постнатальному онтогенезі». За час роботи він став автором понад 200 праць, зокрема 4 монографій та 10 методичних посібників. Обирався академіком Міжнародної академії інтегративної антропології, членом координативної ради Міжнародної асоціації морфологів країн СНД, головою обласного товариства морфологів та членом редколегії наукового журналу «Вісник морфології». З 1997 року був призначений МОЗ України відповідальним секретарем наглядової ради Національного музею-садиба М. І. Пирогова. Керував захистом 2 докторських та 6 кандидатських дисертацій.

ТЕРЕНТЬЄВ Григорій Васильович — народився в м. Вінниця в 02.1924 році. В 1949 році закінчив Вінницький медичний інститут та був залишений асистентом на кафедрі топографічної анатомії та оперативної хірургії, з 1950р. В 1955 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеню кандидата медичних наук на тему «Хирургическая анатомия глубокой бедренной артерии с особенностями коллатерального кровообращения.» З 1972 року працював заступником декана педіатричного факультету. В 1973 році захищена докторська дисертація на тему «Топографо-анатомическое

и экспериментальное исследование к хирургическому вмешательству в панкреато-дуоденальной области.» В цьому ж році Терентьев Г.В. очолює кафедру оперативної хірургії та топографічної анатомії. Дослідження, проведені Г.В. Терентьевим в 50-х роках присвячені топографії судин кінцівок та коллатеральному кровообігу.

РОМЕНСЬКИЙ Олег Юрійович — народився 14.09.1933 року в станиці Казанська В – Донського району Ростовської області. З 1960 по 1969 рік О.Ю. Роменський працював асистентом та доцентом кафедри анатомії в Кемеровському медичному інституті, захистив кандидатську дисертацію у віці 27 років. З 1969 р. по 1977 р. О.Ю. Роменський працював завідувачем кафедрою нормальної анатомії медичного факультету Кабардино – Балкарського університету. В 1970 р. у віці 36 років захистив докторську дисертацію. В березні 1977 р. проф. О.Ю. Роменський був запрошений на роботу до Вінницького медичного інституту ім. М.І. Пирогова в якості завідувача кафедрою нормальної анатомії, яку очолював 13 років до останніх своїх днів. Проф. О.Ю. Роменський був в постійних пошуках, його першочерговою турботою було покращення навчання студентів, професійний та науковий ріст співробітників кафедри, її оснащення; особливу увагу приділяв питанням методики викладання анатомії.

Посол Лі Янг-Гу: «**ВІТАЮ ВАС ІЗ ВЕЛИКИМИ ДОСЯГНЕННЯМИ, ЯКІ ВИ ЗДОБУЛИ**»

Закінчення. Початок на 1-й стор.

– Ми знайшли б спільну мову щодо використання системи СКІФ, проведення післядипломної підготовки: зараз два наші інтерни проходять підготовку у Південній Кореї, і ми готові заключити договори про співробітництво із медичними університетами Кореї, створити умови для прийому корейських вчених тут та направити на стажування своїх співробітників до вашої країни. Це б сприяло професійному росту наших вчених, і й ви також змогли б знайти у нас щось цікаве для себе, — сказав Василь Максимович.

Обговоривши із гостем політичну та соціально-економічну ситуацію у Південній Кореї, Василь Макси-

мович Мороз наголосив, що корейський народ – дуже трудолюбивий та побажав миру та благополуччя Кореї, а послу – успіхів у роботі, яка

спрямована на зближення інтересів двох країн.

**Записала Вікторія Родінкова
Фото Валерія Сізова**

«ЗВІДСИ ВИХОДЯТЬ ПРЕКРАСНІ СПЕЦІАЛІСТИ, ЯКИМИ ПИШАЄТЬСЯ УКРАЇНА», –

першокурсники пояснили, чому для навчання обрали саме ВНМУ

Щороку до ВНМУ вступають жителі різних регіонів України, навіть тих, які віддалені від Вінниці і де є свої медичні університети. «ММ» поцікавився у таких першокурсників, чому вони для навчання обрали саме Вінницький національний медичний університет імені М.І. Пирогова

Пономарчук Катерина, 9а група, Миколаївська область:

– Вінницький медичний університет мені порекомендувала учитель біології, вже двоє її учнів навчаються у цьому ВНЗ. Ще тут гарна навчальна база, звідси виходять чудові спеціалісти, якими потім пишається Україна. Батьки розуміють, що гіршого для себе я не хочу, тому вони розділили моє рішення. Взагалі моя бабуся хотіла стати медиком, але в той час їй не вдалось цього зробити, тому можна сказати, я успадкувала і здійснила її мрію.

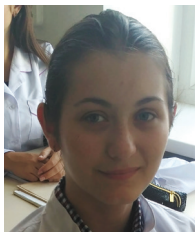
Климанок Анна, 9а група:

– Обрала Вінницю, тому що тут дають гарні знання, тут солідна наукова база. Обрати ВНМУ порекомендували мої друзі: і ті, які вступали разом зі мною, і ті, які вже навчаються тут.

Рузанкова Руслана, 9а група, Миколаївська область:

– Обирала університети за рейтингом, і у Вінниці була найбільша кількість заявок абітурієнтів. Я давно хотіла сюди вступити. Вважаю, що це – один із найкращих медичних навчальних закладів. На моє рішення не впливали ані батьки, ані друзі. Були роздуми щодо Одеського університету, але, за чутками, там не дуже високий рівень освіти.

Розглядала також Запорізький і Дніпровський університети, але туди не дуже зручно добиратись із мого міста.

Гром Владислав, 9а група, Київська область:

– У мене було декілька університетів на вибір, але куди вступив, туди і пішов навчатись. Ніхто не впливав на моє рішення при виборі вишу.

Шкребтієнко Вадим, 9б група, Черкаська область:

– За пріоритетом Вінниця стояла у мене на першому місці. Багато чув про корумпованість інших вишів, але не вінницького. У місцевості, де я проживаю, є багато лікарів-випускників цього університету, і я знаю, що тут дають дійсно гарні знання.

Ласкін Данило, 9б група, Дніпропетровська область:

– У порівнянні із Вінницьким національним медичним університетом у Дніпровському нижчий рівень навчання. До того ж, там дорожче навчатись, а сюди я вступив на бюджет.

Гончарук Юлія, 9б група, Кіровоградська область:

– По-перше, Вінницький національний медичний університет знаходиться найближче до мого населеного пункту. Хороша репутація вишу та багато позитивних відгуків – основні причини мого вступу саме сюди.

Філіпчук Тетяна, 9б група, Херсонська область:

– Я обрала ВНМУ після того, як переглянула багато сайтів, прочитала відгуки студентів, випускників. Я вагалася між Київським та Вінницьким медуніверситетами і обрала саме цей навчальний заклад, оскільки вважаю, що він один із найкращих в Україні. Та й саме місто дуже гарне та комфортне, що теж вплинуло на мій вибір.

Дерев'янку Андрій, 1а група, Миколаївська область:

– Тут навчалися мої друзі, вони і порадили мені цей університет. Подавав заявки також до інших університетів, але все ж таки вступив сюди на контракт. Мої батьки мене не обмежували у виборі міста, вони з радістю прийняли моє рішення.

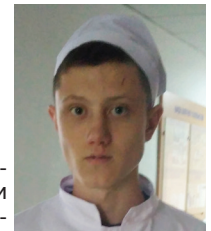
Соколов Дмитро, 1б група, Одеська область:

– Чув думки інших про те, що ВНМУ – один із найкращих в Україні, тому і надав перевагу саме йому. Ніхто із друзів та знайомих тут не навчаються, основну інформацію дізнавався з інтернету.

Зелінський Олександр, 1б група, Хмельницька область:

– Порадили друзі. Подавав заявки до інших університетів, зокрема, до Харківського та Київського, але врешті обрав Вінницю і вступив на контракт. Також знаю, що за рейтингами даний університет надає досить високий рівень освіти.

Одай Абумуаилек, 2а група, Палестина:

– Університет мені порадили друзі, які тут навчалися. Також мала значення вартість навчання: вона є доступною порівняно з вишами інших країн. Щоправда, це трохи важко адаптуватись, тому що я поки добре не знаю мови.

Залозний Олександр, 2а група, Кривий Ріг:

– Вінницький національний медичний університет більше сподобався за відгуками. Тут навчалися мої знайомі, плюс інформація з інтернет-ресурсів. Пройшов по балах на контрактну форму. В пріоритеті ВНМУ був на першому місці. Батьки були тільки «за». В мене є родичі, які працюють у медичній сфері, тому і я вирішив піти цим шляхом.

Головешко Аліна, 2а група, Чернігів:

– Тут навчається моя знайома, вона мені і порадила саме цей навчальний заклад. Мої батьки були раді, що я обрала таку професію, та повністю підтримали у виборі університету. Батьки – військові, але серед моїх родичів є й медичні працівники.

Яртим Аліна, 17а група, Дніпропетровська область:

– Тут два аспекти: по-перше, сам університет, де найкраща клінічна база з теоретичними знаннями та практикою, а по-друге – потяг душі саме до цього вишу. Куди мені вступати, вирішувала я особисто, а на вибір професії вплинуло те, що моя мати – працівник швидкої допомоги.

Стойка Ярослав, 17а група, Закарпатська область:

– База знань, яка дається у ВНМУ, – одна з найкращих в Україні. Даний ВНЗ мені радили знайомі, які тут навчаються. Можливо, університет трохи далеко від мого міста, але у порівнянні з іншими вишами, наприклад, Тернопільським та Ужгородським, Вінницький медуніверситет мені подобається більше.

На Посвяті-2017 відзначили найкращих студентів та першокурсників із найвищими балами

Святкова посвята студентів-першокурсників у Вінницькому національному медичному університеті ім. М.І. Пирогова цьогоріч була надзвичайно вражаючою. Гарною погодою із лагідним сонцем зустріла 1 вересня альма-матер своїх вступників. Цього року їх – майже 1400: більше 1000 вітчизняних та близько 400 іноземних.

– Радий вітати поповнення в нашому університеті, найкращих випускників шкіл нашої держави, котрі достойно будуть слідувати за покликом своєї душі – професії-лікаря. Адже наш університет носить ім'я славетного Пирогова, надихаючись пам'яттю великого хірурга зі світовим ім'ям, – сказав ректор ВНМУ, академік НАМН України, професор Василь Максимович Мороз.

Він закликав першокурсників добре вчитись та завжди пам'ятати, що професія лікаря – особлива.

– Мислителі древності, представники китайської та тибетської медицини, а також древнього Єгипту, Риму, Греції завжди ставили лікаря на рівні з Богом. Адже ви будете стояти на сторожі життя людини та її здоров'я. І через це і мораль ваша, особиста, і ставлення до себе мають бути такими, щоб відповідати цьому величезному статусу довіри, статусу любові до хворих і відноситись до них, як до своїх рідних і близьких.

Ректор попросив вступників не пропускати заняття і звертатись при виникненні проблем за допомогою і в деканат, і в ректорат, і на кафедри.

– Це тому що всі, хто тут працюють, починаючи від ректора і закінчуючи прибиральницею, служать тому, щоб ви стали справжніми лікарями, – сказав Василь Максимович.

Безмежна гордість переповнювала батьків першокурсників, котрі вперше побачили своїх дітей, тепер вже студентів, які стояли в білих халатах на порозі одного із найкращих вузів держави.

І найкращі вступники, ті чотирнадцять, що набрали найвищі із можливих 200 балів і стали студентами ВНМУ, отримали подяки від ректорату просто під час свята. Це Олеся Андронік, Анна Баян, Анастасія Патлатюк, Ольга Чубатюк, Карина Матвієнко, Анжеліка Мисан, Вікторія Івасенко, Ігор Каштелянов, Богдан Мартинюк, Богдан Нестерук, Олександр Трут, Людмила Мосійчук, Максим Ніколаєнко, Уляна Проць.

Були відмічені й найкращі вітчизняні та іноземні студенти, які зараз навчаються на старших курсах.

На території університету панувала святкова атмосфера, яку прикрасили своїми талантами студенти старших курсів.

Привітали новоспечених студентів заступник голови обласного департаменту здоров'я Надія Марусяк, заступник голови департаменту освіти Валерій Бачинський, який в свою чергу відзначив почесними грамотами найкращих студентів та молодих викладачів. А також вітальні слова прозвучали від голови міського департаменту охорони здоров'я Олександра Шиша. Але, мабуть, найбільше, присутніх вразив виступ першокурсника медичного факультету ВНМУ, громадянина Кот-д'Івуару, Джобі Боа Епіфане. Він привітав вступників від імені випускників підготовчого відділення гарною українською мовою.

– Завжди пам'ятаємо, що ми обрали одну із найгуманніших професій, але, водночас, і одну з найскладніших, найвідповідальніших. Життя і доля людини – неоціненний дар. І саме лікарі покликані зберігати його. Тому ми повинні сумлінно і наполегливо навчатися, незважаючи на втому і труднощі. Будьмо готові до того, що будуть перемоги і поразки, злети і падіння, надії і розчарування. Сьогодні ми безмежно раді, що стали студентами ВНМУ. Це на батьківщині ми дізналися, що це один із найкращих вишів. А всіх викладачів я хочу запевнити, що ми будемо сумлінно навчатися, докладемо всіх зусиль, аби досягти омріяної мети, – сказав Джобі Боа Епіфане.

Від вченої ради університету першокурсників привітав проректор з наукової роботи, професор Олег Володимирович Власенко, вітали новоспечених студентів і представники студентського самоврядування та батьки. Митрополит Вінницький і Барський Симеон благословив студентство на гарний та вдалий початок навчального року. Після закінчення урочистостей студенти та викладачі традиційно поклали квіти біля пам'ятників загиблим медикам та Миколі Пирогову.

Альона МУШИНЬСКА

Професор Ольга Степанівна Яблонь:

«Я ЗАВЖДИ ЗНАЛА, ЩО БУДУ ПЕДІАТРОМ»

Кожного року, під час урочистої посвяти в студенти нових першокурсників, завідувачку кафедри педіатрії №1 Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова, доктора медичних наук, професора Ольгу Степанівну Яблонь охоплюють спогади про те, як вона сама вперше надягла білий халат, а душу хвилюють ті ж відчуття, що наповнювали її в той момент.

Це й не дивно. Адже ніким іншим, аніж лікарем, педіатром, Ольга Степанівна ніколи себе не уявляла.

– Я єдиний лікар у родині, і у мене немає історії, яку зазвичай розповідають: про кошенят, яких я лікувала, або про дорослого родича, який важко хворів. Просто із самого раннього дитинства я відчувала, що маю бути лікарем, – розповідає вона.

Народилася Ольга Степанівна у невеликому селищі у Тернопільській області із романтичною назвою Скала-Подільська. Це гарна місцевість на тому березі Збруча, що з'єднався з Україною у 1939 році. У 14-річному віці Ольга Степанівна разом із родиною покинула Тернопільщину та переїхала до Вінниці. Тут її батько протягом 15 років очолював школу №21. Була педагогом і мама.

Закінчивши з медаллю школу №1, Ольга Степанівна вступила на педіатричний факультет Вінницького медичного інституту. Каже, що була дуже активною студенткою, адже ще у школі виконувала громадські доручення. Закінчила інститут із червоним дипломом.

У моїй заліковій книжці було лише дві четвірки: з фармакології, але отримати п'ятірку тоді було просто нереально. І, як не дивно, з педіатрії на п'ятому курсі, – відверто розповідає Ольга Степанівна.

На запитання, наскільки сильно змінилися з тих пір студенти, вона відповідає так:

– Відрізняються лише тим, що доступ до інформації зараз значно полегшився. Нам, аби підготувати доповідь, виступити на засіданні гуртка, знайти інформацію про якусь хворобу, потрібно було йти в бібліотеку, сидіти вечорами, перегортати поживклі сторінки. Сьогодні є інтернет, і студенти можуть встигнути значно більше, ніж ми, за той час, що шукали інформацію. А щодо знань, до прагнення знати, не думаю, що ми відрізнялися від сьогоденних студентів. Вони і тоді були різні. Хтось хотів вчитись, хтось не хотів...

Після закінчення вишу Ольга Степанівна вступила до інтернатури з педіатрії. Місцем її роботи у якості интерна була перша міська дитяча лікарня. Знаходилася вона в історичній будівлі-пам'ятці архітектури по вулиці Пушкіна (зараз там знаходиться департамент містобудування та архітектури Вінницької міської ради).

Це була дуже хороша професійна школа. Остраху працювати з дітьми не було, адже нас добре вчили в інституті. Кафедру педіатрії тоді очолювала професор Решеткіна Лариса Порфіріївна – це взірць завідувачки кафедрою, взірць лікаря, взірць

педагога. Ази предмету нам викладала Куценко Віра Володимирівна. Педіатрії була присвячена і моя перша наукова робота – доповідь на студентській конференції щодо особливостей стафілококової пневмонії у дітей. І особливо велике значення для формування мене, як майбутнього лікаря, мав гурток із педіатрії, який вела Лариса Порфіріївна. Адже на пари ходять всі, а на гурток тільки ті, хто хоче побачити і почути більше, ніж входить у програму. Ми завжди розглядали цікаві випадки і цікавих пацієнтів. Це був дуже великий досвід, – розповідає Ольга Степанівна.

Під час інтернатури вона пройшла курс неонатології на базі дитячої обласної лікарні.

– Тоді це було одне відділення для новонароджених недоношених дітей, яким керувала Радомська Альбіна Павлівна, головний неонатолог Вінницької області. Вона стала моїм другим фаховим вчителем, і саме завдяки спілкуванню з нею я сформувалась як педіатр-неонатолог. Це і мої дисертації – кандидатська та докторська, – це і мої учні, це і моя клінічна робота.

На запитання, від чого вона отримує найбільше задоволення у своїй роботі, Ольга Степанівна відповідає: захист дисертації її учнями. А таких на сьогодні – п'ять захищених та три апробованих.

– Я дуже сподіваюся, що коли всі мої учні захистять свої дисертації, я матиму право на те, щоб сформулювати в нашому університеті наукову неонатологічну школу, – ділиться

мріями Ольга Степанівна.

Основою цієї школи вона бачить продовження ідей, які були закладені в її докторську дисертацію:

– Це напрямки, якого до того в Україні ще не було: оптимізація медичної допомоги новонародженим дітям із найменшою вагою, до 1500 г. Він отримав свій розвиток у кандидатських дисертаціях моїх учнів, які проводили подальші дослідження в царині науки про екстремально недоношених дітей. Вже захищені роботи, присвячені особливостям сечової системи таких дітей, їхньому неврологічному розвитку, захворюванням дихальної системи. Це особливі пацієнти, дуже тендітні і з дуже складним прогнозом на майбутнє. Тому саме вивчення особливостей функціонування їхнього організму, формування патології дали нам можливість сформуувати профілактичну концепцію як щодо запобігання несприятливих наслідків, так і удосконалення методів лікування.

Порівнюючи неонатологію минулих часів та сучасну, Ольга Степанівна каже:

Це небо і земля. У 80-90-х роках ми мали лише один примітивний апарат штучної вентиляції легень та недосвідчені кадри. Сьогодні ж, завдяки кваліфікації лікарів, сучасній апаратурі та сучасним технологіям, виживають такі діти, у яких шансів 20 років тому просто не було: і з маленькою вагою, і зі складною патологією. Але прогрес супроводжується і новими хворобами, і наразі з'являються патології, яких раніше не було. Наприклад, бронхолегенева дисплазія – хронічна легенева хвороба, на яку страждають дуже маленькі, дуже незрілі дітки. Раніше такі не виживали, а сьогодні завдяки технологіям ми маємо можливість зберегти їхнє життя, але їхні незрілі легені вражаються хворобою, яка триває місяцями, а іноді роками. Тому одна з дисертацій, які захищають мої учні, якраз присвячена тому, аби звести до мінімуму негативний вплив технологій, що зберігають життя. І наш лозунг сьогодні – не просто зберегти життя дитині, а зробити його якісним.

Ще одне велике задоволення від роботи – лекції.

– Я дуже люблю читати лекції. Але сьогодні класична лекція втрачає свій сенс у вищій школі. У студентів є більший доступ до інформації, вони можуть знати значно більше, ніж викладачі. Але з іншого боку лекція – це можливість живого спілкування. Тобто вона втрачає свій сенс як передача інформації, але набуває більшого сенсу у плані спілкування і формування лікарів. До нас на кафедру приходять студенти на четвертому курсі, і до формування їх як лікарів має прийти ще дуже багато часу. І я вважаю, що якраз досвідчені лектори, які під час лекції говорять не лише про медичні факти, а ще передають свою захопленість педіатрією, енергетику, ключові лікарські принципи, і допомагають сформуувати у студента вміння клінічно мислити. Адже чим відрізняється студент шостого курсу від третьокурсника? Останні можуть мати такий самий багаж знань, але за три роки, ще й працюючи в клініці, із хворими, із батьками, студент набуває досвіду аналізу і вміння клінічно мислити, приймати правильне рішення. Це стосується і постановки правильного діагнозу, і обрання правильної методики лікування.

Із теплотою та гордістю говорить Ольга Степанівна і про кафедру, яку очолює вже сім років поспіль. За цей час її колектив зріс і кількісно – з 16 штатних працівників до 21, – і якісно. І сьогодні на кафедрі працюють три професори та дев'ять доцентів. Співробітники кафедри є членами міжнародних педіатричних організацій, проходять стажування за кордоном.

Останнє запитання – про хобі.

– Вільний час буває рідко. Моя душа відпочиває на природі. Це місце, де я відновлюю свої сили. Улюблені квіти – троянди, найкрасивіші квіти. У мене вони квітнуть тричі за сезон, є різного кольору, різних типів. Я не люблю зрізані квіти, які швидко вмирають, а ось живі – це те, що мені дуже подобається. А ще дуже люблю читати. З останніх прочитаних – «Щиголь» Донни Тратт, який справив на мене дуже велике враження. Ще подобаються твори Елізабет Гілберт, прочитала майже всі її романи.

Свій ювілей Ольга Степанівна Яблонь відзначила 23 вересня. Тож редакція «Молодого медика» щиро бажає їй щастя, здоров'я, довгих років життя та здійснення усіх мрій.

Шестикурсниця ВНМУ стажувалась у шведській клініці

Бажаючи взяти участь у стажуванні за програмою Української Асоціації студентів-медиків мають пройти конкурсний відбір та володіти англійською мовою

– Я обрала для стажування Швецію, тому що це одна із найрозвиненіших країн Європи, де медична сфера високорозвинена. Та, звичайно, було цікаво і з туристичної точки зору. Моє стажування проходило у відділенні невідкладної медичної допомоги у клініці Сьодерсюкхусет у Стокгольмі. Ритм праці там досить інтенсивний, щодня надходило від 8 до 20 пацієнтів. Усі медики невідкладної допомоги – справжні професіонали, вони працюють у таких напрямках як хірургія, ортопедія, кардіологія. Я спостерігала за процесом дефібриляції та проводила збір анамнезу пацієнтів; намагалась завжди бути корисною, наприклад, приносила мобільний УЗД-апарат, який міг бути в іншому кінці відділення, адже у лікарів кожна секунда – на вагу золота. Часом і мені дозволяли робити УЗД пацієнтам, що також є досить непогано для формування практичних навичок, – розповідає студентка VI курсу Вінницького національного медичного університету Аліна Ваколюк.

Її приємно вразила країна, а саме – поєднання доброти, затишку та водночас прогресивності, високих стандартів етикету та толерантності.

Професійне стажування Аліни було організоване Міжнародною федерацією асоціацій студентів-медиків (IFMSA). Під час цього стажування студент може провести один місяць у клініці за кордоном в якості спостерігача, асистента, спробувати провести різноманітні маніпуляції, а також «підтягнути» англійську та побачити, як влаштована охорона здоров'я в різних країнах. Програми IFMSA реалізуються у нашій країні Українською Асоціацією студентів-медиків (УМСА).

Аліна, відмінно навчаючись у Вінницькому національному медичному університеті, водночас є координатором програм УМСА в нашій країні.

– Я віце-президент Асоціації і представляю її на міжнародних з'їздах, на Генеральній Асамблеї. Це – цікавий досвід, але водночас і велика відповідальність, адже ти представляєш свою країну і це потрібно зрозуміти гідно, – говорить дівчина.

Аліна є національним координатором, і також у кожному місті є локальні представники програм професійних обмінів. Аби отримати можливість стажування, Аліна брала участь у конкурсі серед членів асоціації.

– Бажаючи подати заявку на сайт Асоціації і потім серед них проводиться конкурсний відбір, в якому враховуються академічна успішність, знання англійської мови та активність в асоціації УМСА. Таким чином формується рейтинг учасників, і ті, які знаходяться вище, мають пріоритетне право вибору країни для стажування. Найчастіше студенти обирають країни Європи, на другому місці – країни Азії та Латинської Америки і декілька країн Африки, – розповіла Аліна.

Довідка: УМСА – Всеукраїнська молодіжна Асоціація студентів-медиків, метою діяльності якої є захист інтересів студентів-медиків та сприяння ефективній реалізації можливостей майбутніх медиків у сучасних умовах шляхом здійснення культурної, екологічної, оздоровчої, спортивної, наукової і просвітницької діяльності. Щоб стати учасником програм, які проводить УМСА, контакуйте з Аліною Ваколюк е-мейлом alinavakoliuk@gmail.com.

Школа громадських ініціатив: «прокачати» себе за 5 днів

Студентка ВНМУ Єлизавета Лагно стала учасницею проекту з розбудови суспільства на рівні територіальних громад

У вересні у Вінниці пройшла «Школа громадських ініціатив», учасниками якої стали 25 активістів із різних куточків України, від Луганщини до Закарпаття. Аби приєднатися до проекту, претенденти – а їх було майже 150 – мали подати заявку, вказавши громадську організацію, яку представляють, сферу діяльності та власну мотивацію до участі. Однією із тих, кому пощастило пройти відбір, стала студентка Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова Єлизавета Лагно, яка представляє громадську організацію «Студентське братство Вінниччини».

– Школа тривала п'ять насичених днів, кожен з яких був присвячений певній тематиці. Перший тренінг на тему «Взаємодія з органами влади» провели Руслана Стасюк (громадська організація «Волинський ресурсний центр»), Павло Пуценко (Громадський прес-центр «Ініціатива»), які вчили нас співпрацювати із владою так, щоб нас почули, зрозуміли, і щоб ця співпраця була взаємокорисною. Протягом другого дня разом з Олегом Овчаренком (ГО «Європейський клуб») ми вчилися вирішувати конфлікти та проводити комунікації. Дізналися, що є спілкування на рівні позицій, інтересів та потреб, що необхідно вміти визначати саме потреби інших та виражати власні для уникнення негативних ситуацій. Найважчим був екватор. Весь день ми вчилися писати проектні заявки. Допоміг у цьому Андрій Круп'як (ГО «Товариство Лева»). Ми отримали величезний обсяг інформації та опанували нові навички. Тож скласти грантову заявку для нас тепер не проблема, – розповідає Єлизавета.

Так, члени ГО «Студентське братство Вінниччини», які є студентами ВНМУ, вже подають кілька грантових заявок, а з яких подана заявка на конкурс малих грантів від «Громадських ініціатив України». Зокрема, триває робота над проектом відкриття креативного простору «Free space. Hub», де будуть проводитися заходи, під час яких студенти зможуть спілкуватися, розвиватися, розважатися та самореалізовуватися).

Наступного дня учасники Школи за допомогою Олени Косовець (ГО «Принцип») розширили свої зна-

ння у сфері IT, а Роман Штогрин (член правління Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності) розповів їм про соціальні медіа. Останній, п'ятий, день був присвячений адвокату. Тренінг провела Тетяна Дурнева (ГО «Громадський холдинг «Група впливу»). Запам'яталось кілька влучних фраз, як, наприклад: «Хочеш змінити систему – дій системно!».

– Кожного дня роботи Школи були вечірні бесіди. Коли надворі ставало темно, за чашкою чаю учасники проекту спілкувалися із людьми, які досягли успіху: журналісткою та керівником Вінницького прес-клубу Наталією Болховською, першим заступником голови Вінницької облдержадміністрації Андрієм Гижком, керівницею Вінницького міського реабілітаційного центру молоді з фізичними обмеженнями «Гармонія» та уповноваженою з прав людей з інвалідністю Раїсою Панасюк та директором Інституту розвитку міст Аліною Дяченко. Такі бесіди стали гарним стимулом для активних дій.

Медики, які мають насичений графік і повинні засвоювати величезний обсяг інформації, часто не можуть знайти часу для спілкування, подорожей та діяльності, яка не пов'язана з нашим фахом. Кожен знає, чим Іg М відрізняється від Іg G, проте слово «бенефіціар» змушує звернутися до Google. Та варто пам'ятати, що лікар має бути всебічно розвиненим, і громадська діяльність, реалізація про-

ектів та спілкування із тими, хто не пов'язаний з медициною, приносить йому не лише задоволення, а й велику користь, – каже Єлизавета Лагно.

Довідка

«Школа громадянських ініціатив» – проект неурядової спілки «Громадські ініціативи України». Основні задачі проекту:

– залучення локальних спільнот до участі у цивільному житті міста (селища), а також вирішення важливих соціальних проблем та розв'язання конфліктів представниками неурядових організацій, ініціативних груп, незалежних медіа;

– передача знань та навичок роботи з успішного проведення ефективних адвокатів-програм (програм представництва інтересів громадянського співтовариства) для представників неурядових організацій, ініціативних груп, незалежних медіа;

– надання інформації щодо базових навичок користування програмним забезпеченням (пакет Microsoft Office (Word, Excel, Powerpoint), Google docs), роботи в internet, використання social media, інтернет-безпеки;

– відбір найбільш вмотивованих учасників для їх подальшого залучення до інших компонентів програми та до співпраці з громадською спільнотою «Громадські ініціативи України»;

– навчання результативним практикам написання проектів, налагодження горизонтальних зв'язки між учасниками «Школи громадянських ініціатив України» з різних регіонів.

«ММ»